

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Emilie Štěpánkové a soudců JUDr. Věry Oravcové, Ph.D. a Mgr. Ivana Šindlera ve věci

žalobců:

a) [redacted] [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]

b) [redacted] [redacted] narozená dne [redacted]
bytem [redacted]

oba zastoupeni advokátem JUDr. Jaroslavem Vovsíkem
sídlem Malá 6, 301 00 Plzeň

proti

žalované:

Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, 128 10 Praha 2
zastoupená Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
Územní pracoviště Plzeň
Sídlem Radobyčická 1313/14, 301 00 Plzeň

o náhradu škody a poskytnutí zadostiučinění za nemajetkovou újmu

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu Plzeň - jih ze dne 21. 10. 2020, č. j. 8 C 94/2019 – 88

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na nákladech odvolacího řízení částku 18 692,08 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich zástupce advokáta JUDr. Jaroslava Vovsíka.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Nápravníková.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně vyhověl žalobě a uložil žalované povinnost zaplatit každému z žalobců částku 60 346 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 3. 5. 2019 do zaplacení (výroky I a II) a dále žalované uložil povinnost zaplatit žalobcům na nákladech řízení částku 41 898 Kč, to vše do patnácti dnů od právní moci rozsudku (výrok III).
2. V odůvodnění rozsudku uvedl, že dne 26. 10. 2017 byla u žalobců provedena domovní prohlídka, oba byli zadrženi a tentýž den podali vysvětlení. Následně proti nim bylo usnesením Policie ČR ze dne 18. 12. 2017 zahájeno trestní stíhání pro přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy podle ust. § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Stížnost žalobců proti usnesení o zahájení trestního stíhání byla zamítnuta usnesením Okresního státního zastupitelství Plzeň – jih ze dne 16. 01. 2018 jako nedůvodná. Proti žalobcům byla následně podána Okresním státním zastupitelstvím Plzeň – jih dne 21. 05. 2018 pro uvedené přečiny obžaloba a ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu Plzeň – jih ze dne 06. 09. 2018, sp. zn. 16 T 82/2018, jímž byli oba žalobci zproštěni obžaloby, protože v žalobním návrhu označený skutek nebyl trestným činem. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 07. 09. 2018. Žalobci prokázali, že trestní stíhání mělo negativní vliv na každého z nich a rovněž na matku žalobce, jejího druha a především na nezletilého syna žalobců. Soud prvního stupně citoval závěry prezentované v nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 03. 2011, sp. zn. IV ÚS 3193/10, zejména pak že při důsledném respektování presumpce neviny představuje každé trestní řízení významný zásah do soukromého a osobního života trestně stíhaného a negativně se dotýká jeho cti a dobré pověsti. Takový zásah je o to intenzivnější, prokáže-li se následně, že skutek, z něhož byl jednotlivec obviněn a obžalován, se nestal, případně nebyl trestným činem. Žalobci uplatnili u Ministerstva spravedlnosti nárok na náhradu škody dle ust. § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. dne 2. 11. 2018 a jejich věc nebyla v zákonem stanovené šestiměsíční lhůtě vyřízena, proto podali dne 10. 5. 2019 žalobu. Dále soud prvního stupně citoval ust. § 31 odst. 2 a § 31a odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. a uzavřel, že žalobci kromě náhrady nákladů na obhajobu v trestním řízení (každý v částce 10.346 Kč) mají právo rovněž na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Při posouzení výše tohoto zadostiučinění soud vycházel z prokázaného tvrzení žalobce, že je živnostníkem (██████████) byl mu zabaven počítač a mobilní telefon, v nichž měl kontakty na zákazníky a zakázky. Matka žalobce je těžce nemocná a tyto okolnosti měly výrazný negativní vliv na její zdravotní stav. Žalobkyně je matkou společného nezletilého syna, kterého se situace (domovní prohlídka v časných ranních hodinách, výslech rodičů a jejich trestní stíhání, následné posměšky spolužáků apod.) dotkla nejvíce, když jeho psychickou újmu lze považovat i za újmu žalobců. Dále vzal soud v úvahu, že žádný z žalobců nebyl trestán, výši trestu, který jim hrozil, délku trestního stíhání, pocity trapnosti a sníženého sebevědomí žalobců. U obou žalobců pak považoval za přiměřené zadostiučinění částku 50 000 Kč, která dle názoru soudu odpovídá také zásadám slušnosti a míře zásahu do života a soukromí žalobců. Pokud žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. 30 Cdo 517/2014, její obranu soud neshledal přiléhavou. Uzavřel, že žalobci si trestní stíhání (jeho pokračování) nezavinili tím, co uvedli při svých výsleších před zahájením trestního stíhání, tedy přede dnem 18. 12. 2017. Tyto jejich výpovědi totiž nelze použít, protože byly provedeny v rozporu s trestními předpisy, ani jeden z žalobců nebyl řádně poučen. Z těchto důvodů soud prvního stupně žalobě vyhověl a povinnost zaplatit žalobcům žalovanou částku uložil žalované v prodloužené lhůtě patnácti dnů od právní moci rozsudku. Zákonný úrok z prodlení pak žalobcům přiznal od 3. 5. 2019, tedy po marném uplynutí měsíční lhůty k plnění, když výzva k náhradě škody byla příslušné složce státu doručena dne 2. 11. 2017. O nákladech řízení pak rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. a právo na jejich náhradu přiznal úspěšným žalobcům.
3. Proti tomuto rozsudku podala včasné odvolání žalovaná, která se závěry soudu prvního stupně nesouhlasila a namítala nesprávné právní posouzení věci. Uvedla, že přestože je odpovědnost

státu za škodu objektivní, nejedná se o absolutní odpovědnost. Právo na náhradu škody nemá ten, kdo si vazbu, odsouzení nebo uložení ochranného opatření zavinil sám, popř. byl zproštěn obžaloby nebo proti němu bylo trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný nebo že mu byla udělena milost anebo že trestný čin byl amnestován. Žalovaná opětovně poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 30 Cdo 517/2014, z něhož vyplývá, že i pro případ kdy jsou splněny podmínky odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím, nenáleží právo na náhradu škody osobě, která sama zavinila zahájení trestního stíhání. Zaviněním obviněného se pak rozumí, že svým jednáním přispěl k tomu, že trestní řízení proti němu bylo či muselo být zahájeno. Není tedy rozhodující, zda se obviněný dopustil konkrétního skutku, pro který byl stíhán, ale zda svým jednáním přispěl a ovlivnil postup orgánů činných v trestním řízení před zahájením trestního stíhání tak, že bez tohoto jednání by ke konkrétnímu postupu orgánů činných v trestním řízení nedošlo. Zde se jedná především o uvádění nepravdivých údajů jež mají za důvod postup orgánů dle § 160 odst. 1 tr. řádu. V dané věci se žalobci před zahájením trestního stíhání přiznali, že nakládali se sušinou rostliny konopí, přičemž úmyslem minimálně prvního žalobce bylo rostlinu konopí zpracovat a dále se ziskem prodat. To je zcela nepochybnitelně prokázáno protokolem o výsledku osob zadržených ze dne [REDACTED] 2017. Rovněž s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 25 Cdo 539/2002, lze i v tomto konkrétním případě dospět k závěru o zavinění si trestního stíhání, když policejní orgán dle § 160 tr. řádu byl povinen rozhodnout o zahájení trestního stíhání proti konkrétní osobě, nasvědčují-li skutečnosti tomu, že byl spáchán trestný čin a je dostatečně odůvodněn závěr, že jej spáchala konkrétní osoba. Soud prvního stupně se s těmito námitkami žalované dostatečně nevypořádal a nepřiměřeně upřednostnil výpověď přítele matky prvního žalobce, přestože se de facto jedná o blízkého příbuzného žalobců a jeho výpověď nelze tudíž brát za zcela objektivní. Nicméně z výpovědi lze dovodit pouze to, že žalobci se cítí poškozeni a že dle jejich pocitů a názorů došlo ke vzniku nemajetkové újmy. Z výpovědi tohoto svědka ani z jiných důkazů však nevyplývá, zda si žalobci zavinili trestní stíhání sami či nikoliv. Této zásadní otázky se soud ve svém hodnocení důkazů věnuje pouze sporadicky a dle názoru žalované ji hodnotí zcela nesprávně. Žalovaná plně respektuje zprošťující rozhodnutí trestního soudu a nepolemizuje o vině žalobců, nicméně poukazuje na to, že přiznání náhrady škody za situace shora uvedené by bylo v příkrém rozporu s dobrými mravy a všeobecně přijímanou představou spravedlnosti. Žalovaná dále nesouhlasila s výpočtem nákladů řízení, když ve věcech náhrad nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb. se odměna advokáta vypočte podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu. V tomto směru odkázala např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3378/2013. Z uvedených důvodů se žalovaná domáhala zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení, případně jeho změny a zamítnutí žaloby.

4. Žalobci považovali napadený rozsudek za správný a navrhli jeho potvrzení. Ve vyjádření k odvolání zopakovali, že proti usnesení, jímž bylo zahájeno trestní stíhání, podali řádně stížnost, v níž uvedli skutečnosti, z nichž bylo zřejmé, že skutek popsáný v usnesení o zahájení trestního stíhání není trestným činem. Jejich stížnost byla přesto zamítnuta a v usnesení Okresního státního zastupitelství Plzeň – jih ze dne 16. 1. 2018 bylo konstatováno, že existuje dostatek podkladů pro důvodné podezření a argumentace obviněných bude předmětem dalšího dokazování. Přestože další dokazování skutečnosti pro vedení trestního stíhání nepotvrdilo, byla podána obžaloba. Žalobci opakovaně podali bezúspěšně návrh na zastavení trestního stíhání. Následně byl dne 22. 5. 2018 Okresním soudem Plzeň – jih vydán trestní příkaz ve shodě s obžalobou a bylo proto nutné provádět obhajobu žalobců, kteří byli neoprávněně obviněni a stíháni. Žalobci od počátku trestního stíhání uváděli skutečnosti, které měly vést nikoli k pokračování trestního stíhání, ale naopak k jeho zastavení. Zahájení trestního stíhání si žalobci nezavinili. Při domovní prohlídce nebylo zjištěno, že by byla marihuana pěstována, bylo pouze nalezeno zařízení na pěstování plodin, včetně marihuany, a jedna sklenička masti s marihuanou. Při svém zadržení byli žalobci vyslechnuti procesně nepoužitelným způsobem.

Žalobci po zahájení trestního stíhání vypovídali a jejich výpověď byla posléze soudem hodnocena jako nevyvrácená. Po zahájení trestního stíhání žádné důvody pro jeho pokračování nebyly zjištěny. Argumentace rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 517/2014 je proto ve vztahu k dané věci nepřihodná, odpovědnost státu je v tomto případě objektivní, když žalobci trestní stíhání nevyvolali ani k němu nepřispěli. Pokud jde o náklady řízení, žalobci uvedli, že na daný případ se aplikuje pro výpočet odměny advokáta ust. § 7 advokátního tarifu.

5. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, podle ust. § 212 a násl. o. s. ř., přihlédl k obsahu odvolání, k vyjádření žalobců i k obsahu spisu a dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
6. V přezkoumávané věci se žalobci domáhali náhrady škody dle ust. § 31 zákona č. 82/1998 Sb., spočívající v nákladech na jejich obhajobu v trestním řízení, a dále přiměřeného zadostiučnění za vzniklou nemajetkovou újmu dle ust. § 31a téhož zákona, jehož výši vyčíslili částkou 50 000 Kč pro každého z nich.
7. Žalovaná uplatnila odvolací důvod podle ust. § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Protože však žalovaná nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně, že žalobci si nezavinili zahájení trestního stíhání či pokračování v něm, jedná se o otázku skutkovou a odvolací soud se zabýval i tím, zda není dán odvolací důvod dle ust. § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. Existenci jiných odvolacích důvodů nebo vad, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, odvolací soud neshledal (ust. § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.).
8. Především je třeba konstatovat, že soud prvního stupně provedl v řízení nezbytné důkazy, jimiž zjistil skutkový stav v souladu s ust. § 120 o. s. ř., a to tak, jak byly účastníky navrhovány. Skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně tvoří spolehlivý základ pro rozhodnutí ve věci a mohl z něj vycházet i odvolací soud. Důkazy, které soud prvního stupně provedl, dle názoru odvolacího soudu správně zhodnotil a vyvodil z nich skutkový závěr, který je logickým zhodnocením provedených důkazů. Na základě skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně mohl proto rozhodnout i odvolací soud, a protože skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně se v řízení před odvolacím soudem nezměnil, odvolací soud nemohl tedy dospět ani k jinému skutkovému závěru, odlišnému od skutkového závěru soudu prvního stupně. V této souvislosti je třeba též zdůraznit, že při posledním jednání soudu I. stupně bylo účastníkům dáno poučení podle ust. § 119a odst. 1 o. s. ř., a po tomto poučení nebyly navrhovány žádné další důkazy a nebyly uváděny žádné další rozhodné skutečnosti. Rovněž je třeba zdůraznit, že hodnocení důkazů soudem prvního stupně nelze považovat za zjevně nesprávné či nelogické a soud prvního stupně také při hodnocení důkazů žádný z provedených důkazů neopomněl.
9. Dále odvolací soud řešil, zda právní posouzení věci, jak je provedl soud prvního stupně, je nesprávné, a zda je tedy dán odvolací důvod podle ust. § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. Právní posouzení věci lze mít za obecně nesprávné tehdy, jestliže soud posoudil věc podle právní normy, která na zjištěný skutkový stav nedopadá, případně správně určenou právní normu nesprávně vyložil nebo ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval. Odvolací soud má za to, že k takové situaci v přezkoumávané věci nedošlo. Soud prvního stupně aplikoval správná ustanovení hmotného práva, zejména pak zákona č. 82/1998 Sb.
10. Podle ust. § 1 odst. 1, § 2 a § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci státními orgány a odpovědnosti za škodu podle toho zákona se nelze zprostit.
11. Podle ust. § 10 odst. 1 věty první zákona č. 82/1998 Sb. právo na náhradu škody způsobené rozhodnutím o trestu má ten, na němž byl zcela nebo zčásti vykonán trest, jestliže v pozdějším řízení byl obžaloby zproštěn nebo bylo-li proti němu trestní stíhání zastaveno ze stejných důvodů, pro které soud v hlavním líčení rozhodne zprošťujícím rozsudkem. Podle ust. § 12 odst. 1 písm. a) téhož zákona pak právo na náhradu škody nemá ten, kdo si vazbu, odsouzení

nebo uložení ochranného opatření zavinil sám.

12. V řízení před soudem prvního stupně bylo prokázáno, že v domě žalobců byla provedena v časných ranních hodinách dne [REDACTED] domovní prohlídka, oba byli zadrženi jako osoby podezřelé z důvodu obavy, že budou působit na dosud nevyslechnuté svědky nebo spoluobviněné, nebo jinak mařit objasňování skutečností závažných pro trestní řízení, případně opakovat trestnou činnost, ze které jsou podezřelí s dalšími spolupachateli, když jsou prověřováni z možného páchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku a jsou zde dány důvody vazby. Domovní prohlídce a zadržení žalobců byl přítomen jejich nezletilý syn. Oba žalobci byli téhož dne vyslechnuti Policií ČR, oba spolupracovali a vypovídali, přičemž žalobce uvedl, že se pokoušel pěstovat marihuanu v jednom případě více než rok před svým zadržením, avšak bez viditelného výsledku. Ze získané sušiny vyrobili mast, kterou použili výhradně sami, nikomu nic neprodal ani nedaroval. Žalobkyně uvedla, že o pěstování marihuany nic neví, od svého druha dostala sušinu marihuany, z níž vyrobila mast, kterou pak oba používali k snížení bolesti zad. Při domovní prohlídce bylo nalezeno a zajištěno uklizené a nezprovozněné zařízení na pěstování rostlin a jedna dóza s mastí. Usnesením ze dne 18. 12. 2017 bylo zahájeno trestní stíhání obou žalobců s tím, že žalobce neoprávněně vyrobil, jinak jinému poskytl a pro jiného přechovával omamnou nebo psychotropní látku a žalobkyně neoprávněně vyrobila přípravek obsahující omamnou nebo psychotropní látku. Proti tomuto usnesení podali oba žalobci stížnost, v níž tvrdili skutečnosti odůvodňující závěr, že se nedopustili jednání, pro které bylo trestní stíhání zahájeno. Jejich stížnosti byly zamítnuty usnesením Okresního státního zastupitelství Plzeň – jih ze dne 16. 1. 2018 s odůvodněním, že policejní orgán měl dostatek podkladů pro objektivní zhodnocení věci a bylo na místě učinit závěr o důvodném podezření obviněných ze spáchání uvedených přečinů. Dále se v usnesení uvádí, že argumenty obviněných budou předmětem dalšího dokazování, když dosud nebyly opatřeny výsledky znaleckých zkoumání. Žalobci byli následně vyslechnuti jako obvinění dne 22. 1. 2018, kdy oba uváděli opětovně skutečnosti svědčící o tom, že se nedopustili jednání kladeného jim za vinu. Dne 22. 5. 2018 byla podána u Okresního soudu Plzeň – jih obžaloba a trestním příkazem z téhož dne byli žalobci uznáni vinnými přečinem nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1 trestního zákoníku. Proti tomuto trestnímu příkazu podali žalobci odpor a po jediném hlavním líčení byl dne 6. 9. 2018 vyhlášen rozsudek, jímž byli oba zproštěni obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek nebyl trestným činem. Oba žalobci i státní zástupce se vzdali práva na opravný prostředek. Věci zajištěné při domovní prohlídce nebyly žalobcům vydány ještě v měsíci červnu 2019.
13. Podle ust. § 31 odst. 1 a 3 zákona č. 82/1998 Sb. náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně.
14. Podle ust. § 31a odst. 1 a 2 zákona č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.
15. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu prvního stupně, že jsou splněny všechny zákonem stanovené podmínky pro přiznání náhrady škody oběma žalobcům, a to ve výši nákladů, které by náležely jejich obhájci v trestním řízení za úkony oceněné dle advokátního tarifu. Výše těchto

nákladů byla soudem prvního stupně správně vypočtena a v podrobnostech lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku. Výši těchto nákladů nezpochybnila ani žalovaná. Stejně tak odvolací soud může odkázat i na úvahy soudu prvního stupně, pokud jde o výši přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, když ze stejných důvodů jako soud prvního stupně považuje částku 50 000 Kč pro každého z žalobců za přiměřenou.

16. Odvolací soud rovněž shodně se soudem prvního stupně považuje za nepřiléhavou argumentaci žalované ustanovením § 12 odst. 1 písm. a) zákona č. 82/1998 Sb., podle kterého právo na náhradu škody nemá ten, kdo si vazbu, odsouzení nebo uložení ochranného opatření zavinil sám. Žalovaná argumentuje tím, že si žalobci „zavinili trestní stíhání“ sami a odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 517/2014. V tomto rozhodnutí se dovolací soud zabýval situací, kdy poškozený využil právo nevypovídat v trestním řízení a v právní větě uvádí, že využití tohoto práva může být posouzeno v odškodňovacím řízení jako zavinění si trestního stíhání obviněným tehdy, pokud by poškozený neuvedl, ač mohl, skutečnosti, případně důkazy, které by mohly vést k tomu, že by trestní stíhání nebylo zahájeno nebo by bylo zastaveno. O takový případ však v přezkoumávané věci nejde. Žalobci již od počátku (a to i při výslechu zadržených, který je procesně nepoužitelný) spolupracovali s orgány činnými v trestním řízení a uváděli skutečnosti, které nakonec vedly k zproštění obžaloby, neboť skutek, pro který byla podána, nebyl trestným činem. Soud prvního stupně naopak přiléhavě odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 539/2002 a odvolací soud pro doplnění odkazuje rovněž na náleží pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 11/10, v němž je problematika „zavinění“ podrobně shrnuta. Pro úplnost pak je vhodné dodat, že žalovaná argumentuje tím, že úmyslem minimálně prvního žalobce bylo rostlinu konopí zpracovat a dále se ziskem prodat. Z obsahu trestního spisu však jednoznačně vyplývá, že již od samého počátku (od zahájení úkonů v trestním řízení) žalobce zcela konzistentně uváděl, že pokud takový úmysl v minulosti měl, nikdy se neuskutečnil.
17. Z uvedených důvodů proto odvolací soud napadený rozsudek považuje za správný a v souladu se zákonem a jako takový jej podle ust. § 219 o. s. ř. ve výrocích o věci samé potvrdil.
18. Při rozhodování o nákladech řízení soud prvního stupně neaplikoval správná ustanovení advokátního tarifu. Lze přisvědčit argumentaci žalované, že judikatura Nejvyššího soudu ČR je již v této otázce ustálená (viz. např. usnesení sp. zn. 30 Cdo 3378/2013 či sp. zn. 30 Cdo 4552/2014) a na případy, kdy je předmětem řízení zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným výkonem veřejné moci je při stanovení tarifní hodnoty podle advokátního tarifu přiléhavé aplikovat ust. § 9 odst. 4 písm. a). V přezkoumávané věci se však žalobci domáhali dvou nároků, a to zadostiučinění za nemajetkovou újmu v částce 50 000 Kč a náhrady škody v částce 10 346 Kč pro každého z nich. V prvním případě činí odměna za jeden úkon právní pomoci podle § 9 odst. 4 písm. a) advokátního tarifu 3 100 Kč, v případě náhrady škody je však třeba použít § 7 bod 5 advokátního tarifu a odměna činí 1 540 Kč, tedy celkem 4 640 Kč. Při zastoupení dvou účastníků a současném snížení odměny o 20% pak za jeden úkon právní pomoci náleží advokátu odměna 7 424 Kč, za pět úkonů pak tato odměna činí 37 120 Kč. K tomu náleží 5 paušálních náhrad po 300 Kč (celkem 1 500 Kč), náhrada za 21% PDH 8 110,20 Kč a za zaplacený soudní poplatek 4 000 Kč. Žalobcům by tedy na nákladech řízení před soudem prvního stupně náležela celková částka 50 730,20 Kč. Jelikož však žádali za zastoupení advokátem částku nižší, která jim byla napadeným rozsudkem přiznána, odvolací soud rovněž výrok o nákladech řízení podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.
19. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto s použitím ust. § 224 odst. 1 o. s. ř. podle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Tyto náklady tvoří odměna za zastoupení advokátem za dva úkony právní pomoci po 7 424 Kč, dva režijní paušály po 300 Kč a 21% DPH v částce 3 244,08 Kč. Celkovou částku 18 692,08 Kč pak odvolací soud uložil žalované zaplatit žalobcům shodně jako náklady řízení před soudem prvního stupně, tedy v prodloužené lhůtě do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Dovolání je přípustné, jestliže dovolací soud dle ust. § 239 o. s. ř. dospěje k závěru, že jsou splněny podmínky ust. § 237 o. s. ř. (odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, je řešena otázka dovolacím soudem dosud neřešená nebo je o ní dovolacím soudem rozhodováno rozdílně, případně má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak).

Dovolání lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni (ust. § 240 odst. 1 o. s. ř.).

Plzeň 12. května 2020

JUDr. Emilie Štěpánková v. r.
předsedkyně senátu